

РУБІЖ 10 000 ВЗЯТО! ГЕРОІ ЖНИВ—ЗА ПРИКЛАД!

ПЕРЕДОВИКІВ
ВІТАЮТЬ:

• Наставники молоді

Рік видання XVII

№ 99 [2203]

ЧЕТВЕР,

19

СЕРПНЯ

1976 р.

Ціна 2 коп.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

ТЕЛЕГРАМА

Радгосп «Маріампільський»
Петрівського району,
Григорієві ОТРОШКУ.

Поздоровляю з трудо-
вою перемогою — намо-
лотом 10 тисяч центнерів
зерна!

Рівняючись на передових
комбайнерів радгоспу В. П.
Тимофєєва, О. І. Ключова,
В. В. Тимчура та І. В. Чума-
ка, ви працювали з моло-
дечим запалом і досягли
успіху. Тепер, у гарячу по-
ру, коли трудівники кол-
госпів і радгоспів області
за прикладом кубанців бе-
руть підвищені зобов'язан-
ня, вишукують додаткові ре-
зерви збільшення продажу
зерна державі, дуже важ-
ливо, щоб усі ланки зби-
рального комплексу пра-
цювали чітко, злагоджено.
Самовіддана праця, вміння і
раціональне використання
техніки, чітка організація
робіт — ось складові еле-
менти успішного закінчен-
ня косовиці ранніх зерно-
вих. Досвід передових ком-
байнерів стане прикладом
для всіх молодих жнивварів
Кіровоградщини.

О. ГІТАЛОВ,
бригадир тракторної
бригади колгоспу імені
XX з'їзду КПРС Но-
воукраїнського району,
двічі Герой Соціаліс-
тичної Праці, делегат
XXV з'їзду КПРС.

ТЕЛЕГРАМА

Кіровоград, редакції газети
«Молодий комунар»

Коли я разом з делега-
ми XXV з'їзду КПРС О. В.
Гіталовим, Л. Й. Шліфером
та А. К. Куцим підписував
листа до молодих жнивварів
Кіровоградської та Одеської
областей, я не сумнівався,
що наші поради дійдуть до
серця кожного молодого
трудівника, допоможуть йо-
му піднятися у своїй май-
стерності, подолати рубіж у
10 000 центнерів зерна.

Жнива назвали героїв
хлібної ниви. Щиро вітаю
Григорія Отрошка та Арка-
дія Молчанського, які пер-
шими серед молодих ком-
байнерів Кіровоградщини
досягли такого намолоту!
Бажаю всім молодим хлібо-
робам вашої області успіш-
но завершити косовицю
ранніх зернових!

П. ВЕДУТА,
голова колгоспу імені
XXII з'їзду КПРС Бе-
резівського району Оде-
ської області, двічі Ге-
рой Соціалістичної Пра-
ці, делегат XXV з'їзду
КПРС.

Змагаючись

за приз

„Золотий колос“,

молоді жнивварі

Григорій

Отрошко

і сімейний

екіпаж

батька й сина

Молчанських

намолотили

10000 центнерів

зерна!

СЬОГОДНІ ПОПЕРЕДУ

Григорій ОТРОШКО з радгоспу
«Маріампільський» Петрівського ра-
йону комбайном «Колос» намолотив
10041 центнер зерна.

Аркадій МОЛЧАНСЬКИЙ з кол-
госпу імені Фрунзе Ульянівського
району («Нива») — 10007.

Анатолій ТЕТЕВА з колгоспу іме-
ні Фрунзе Ульянівського району
 («Колос») — 8680.

Віктор СЕНДЗЮК з колгоспу іме-
ні Кірова Бобринецького району
 («Колос») — 8079.

Василь ШАТКОВСЬКИЙ з кол-
госпу імені Фрунзе Ульянівського
району («Нива») — 8000.

Віктор РЕМІНЯК з колгоспу іме-
ні Фрунзе Ульянівського району
 («Колос») — 7775.

Анатолій ДЖЕНКО з радгоспу
«Ігульський» Устинівського райо-
ну («Колос») — 7473.

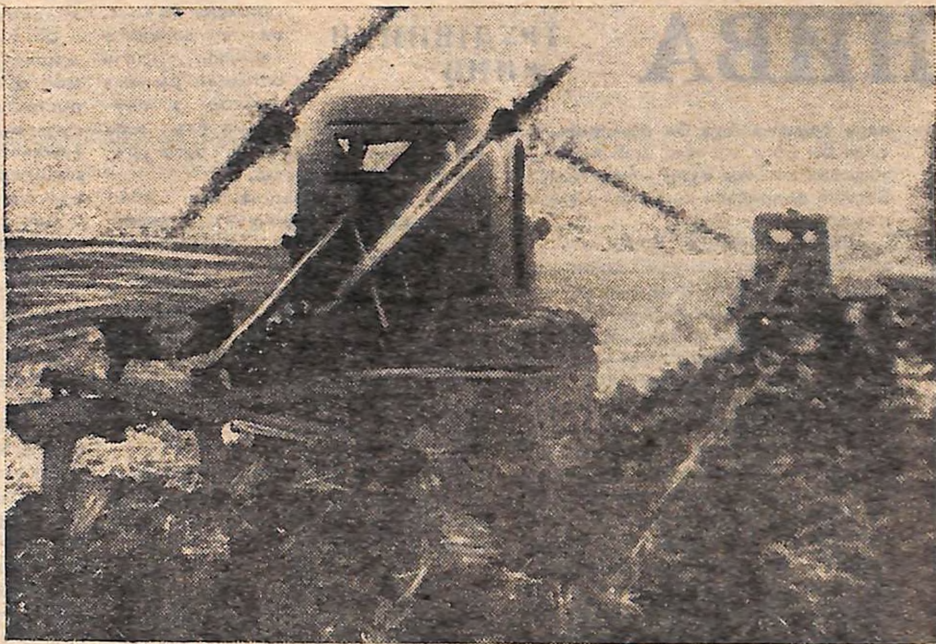
Віктор КВАШУК з колгоспу «Ро-
дина» Ульянівського району («Ни-
ва») — 7431.

Анатолій ЮХИМЕНКО з колгоспу
імені Кутузова Новоукраїнського ра-
йону («Колос») — 7246.

Микола БОЙКО з колгоспу імені
Калініна Бобринецького району («Ни-
ва») — 7219.

Андрій ГАЛУШКА з колгоспу
«Україна» Новоархангельського ра-
йону («Нива») — 7192.

Микола ЛИСЕНКО з колгоспу іме-
ні Орджонікідзе Ульянівського ра-
йону («Колос») — 7070.

ПІД ОСІННІЙ ЗАСІВ

Навіть досвідчені хлібороби не пам'ятають таких частих
дощів: ось вже впродовж двох тижнів вони заважають жни-
варям. А орачі не знають втоми — тотують ґрунт під озимину.

Надаючи особливого значення збільшенню виробництва
зерна озимих культур у наступному році, механізатори дру-
гої тракторної бригади колгоспу імені Чкалова Петрівського
району розробили ряд заходів для підвищення їх врожай-
ності. Розширилось озиме поле. Займе воно 1200 гектарів.
Заздалегідь потурбувались, щоб різко збільшити площі по-
чистих і зайнятих парів під ці культури. Нині вони роз-
містились на 450 гектарах. Ділянку добре доглядають: піс-
ля кожного дощу механізатори закривають вологу.

У бригаді збирають врожай у першу чергу на площах, де
у вересні господарюватимуть сівачі. Оранку ведуть десять
агрегатів. Всупереч погоді комсомольці Василь Царенко,
Василь Піскуп, Юрій Солоп, Олександр Гавриленко та Ва-
лентин Руденко щодня доповідають: є понадпланові гек-
тари. Трудяться відмінно і інші трактористи, не було ви-
падків, аби хтось не виконав планового завдання. Діляки
до орачів підключилися комсомольці Віталій Рудницький,
досвідчені механізатори Іван Павлович Любка, Дмитро
Антонів Солоп. Спільними зусиллями механізатори за-
кінчують підготовку ґрунту для сіва озимих культур.

На фото: вгорі — у загінні агрегати комсомольці
В. ПІСКУНА та Ю. СОЛОПА; зліва — тракторист Ю. СО-
ЛОП.

Фото В. КОВПАКА.

У засіки Батьків-
щини наростаючим
потокм іде хліб но-
вого врожаю. Гос-
подарства Кірово-
градщини від-
правили на елевато-
ри 743 591 тону
зерна.

Посилляють тем-
пи трудівники се-
ла Світловодського
району, які план
продажу хліба дер-
жаві виконали на
82,5 процента.
Відчутну допомогу
старшим товаришам
тут подають комсо-
мольці.

обком ЛКСМ України

ТЕЛЕГРАМА

Григорієві ОТРОШКУ,

Аркадієві МОЛЧАНСЬКОМУ

Сьогодні ви перші на хлібній ниві!

На бункерах ваших комбайнів по десять зірок. Вітаємо із щедрим ужином!
Упевнені, що, наслідуючи ваш приклад, сотні молодих жнів області ще активніше
розгорнуть трудове змагання, боротимуться за успішне закінчення косовиці ранніх
зернових.

ОБКОМ ЛКСМ УКРАЇНИ.

Кіровоград— Одеса: змагаємось

Сьогодні у хліборобів най-
популярніше слово — «об-
жинки». Для жниввара це
найбільше свято — підсумок
напруженої трудової вахти.

Є тисяча!

В останні дні косовиці
ранніх зернових трудівники
колгоспу «Авангард» Сав-
ранського району вітали
комбайновий екіпаж Дмит-
ра Андрійовича Кульова, у
якого напарником молодий
комуніст, новачок на жни-
вах Михайло Рибачук. Ку-
льов і Рибачук «Нивою» на-
молотили тисячу тонн хліба.

200 РЕЙСІВ ХЛІБНИМИ ТРАСАМИ

З відмінним результатом
закінчив жнива комсомоль-
сько-молодіжний екіпаж
Миколи Бузи з колгоспу
імені Суворова Татарбунар-
ського району.

Двадцять чотирирічний ро-
дій записав на свій рахунок
понад 800 тонн зерна, пере-
везеного на тік та елеватор.

ГАРЯЧА ПОРА ПИТИ НА ЗНАМ'ЯНСЬКОМУ КОНСЕРВНОМУ ЗАВОДІ. БАГАТИЙ УРОЖАЙ ОВОЧІВ І ФРУКТІВ ДІЛКУЄ СВОЇМІ ТЕМПІ РОБОТИ ТУТ І НА ДОПОМОГУ КОЛЕКТИВІВ ПІДПРИЄМСТВА ПРИХАЛИ 50 УЧНІВ КІРОВОГРАДСЬКОГО МЕДИЧНОГО УЧІЛИЩА ШВИДКО ОСВОЙТИ ПРИВІОМ ПЕРЕРОБКИ ДАРІВ САДУ І ГОРОДУ. МАЙБУТНІ МЕДИКИ ПРАЦЮЮТЬ СЬОГОДНІ НАВІНІ З ДОСВІДЧЕНИМИ РОБІТНИКАМИ ЗАВОДУ.

НА ФОТО: УЧНІ МЕДИЧНОГО УЧІЛИЩА (ЗЛІВА НАПРАВО) АСЯ КОРШЕНКО, ДАРІСА ГЛУЖАН, ТЕТЬКА ПОРВИНА, АНАТОЛІЯ ТОМІЛО ГОТУЮТЬ ДО КОНСЕРВУВАННЯ СОУСІВ КАБАЧКИ.

Фото А. КОРОБЧЕНКА.

В ІН ІЩЕ РАЗ включив передачу, але побачив, що й ця спроба нічого не дала. Підбирач забився жмутками ячменю і трави. Зупинив комбайна, збіг, легко кидаючи своє багатирське тіло, по вузькому, як на кораблі, трапу.

З висоти кабіни «Колоса» бачив, що валки покладені нерівномірно і тягнуться до кругого горизонту завишеними смугами. Побачене ж на землі й зовсім зіпсувало настрої. Ячмінь у валках то купився кучугурами, то лягав по стерні тоненьким шаром, то знову збивався в розкуйовджені стіжки. Аж лайнувся спересердя. Він розумів, що комбайнер, котрий косив у валки, ні в чому не винен. У цьому вибалку, де пшениця вилягла, йому, певно, раз по раз доводилось відводити комбайн назад, ще і ще раз починаючи захід. Краще й сам не скопив би. Але розуміння тої обставини настрою не поліпшувало. А тут іще цілий день доводиться працю-

Дим вапив усе густіший, і хоча полум'я ще не вирвалося назовні, Микола знав, що через хвилину-другу стигла пшениця може затріщати під навалом червоних язиків вогню. Іхня, колгоспна пшениця, з якою зв'язано стільки дум і тривог, яку так рясно полило потом! Микола неначе всім тілом відчув смертельний подих вогню. Руки ще міцніше стиснули кермо, аж побіліли кісточки пальців.

Нарешті «Колос» пройшов ці триста метрів. Микола Попадюк опустив жатку, і став обкошувати небезпечний комбайн. Побачив, що ще багато хліба залишається всередині кола, і ще раз завіз свій агрегат...

І коли вже ніде було повернути машину, заглушив двигун. Скопив вогнегасник, підбіг до Граждана, який метушився з червоним балоном у руках біля комбайна. Двома вогнегасниками вони швидко залили полум'я. Поле було врятовано. Тільки після цього Микола Попадюк перевів подих. Оглядівся. Виявля-

ється, вони на полі були вже не одні. З полатами в руках сторожко обходили небезпечну ділянку солдати, що приїхали на жнива з далекого гарнізону, трохи осторонь рухався трактор з плу-

том'я рідше, ніж у інших, намолоти — завжди більші. А йому мало бути одним із двох кращих. Хочеться завжди бути лідером. Фінішного року він одного дня вивантажив з бункера 519 центнерів зерна — Морозов — 663, він молотив більше — Морозов ще більше. І тільки одного разу, 26 липня, залишив суперника далеко позаду, намолотивши з 31 гектара поля 859 центнерів зерна. Морозов того дня взяв 486 центнерів з 20 гектарів. На ранок Володя Завірюха, комсомольський секретар, привіз герехідний вимпел. Завжди б так!

У нього є причини прагнути бути найпершим...

Було це років чотири тому, ще до реорганізації колгоспу в радгосп. Пройшла чутка, що в господарство приходить новенький «Колос». Кому? Хто отримає машину? Це не давало спокою нікому з комбайнерів. А до Миколи Попадюка долинув відгомін палких суперечок між головою колгоспу Віктором Федоровичем Пухирем і головним інженером Володимиром Флорен. Голова був категорично проти того, щоб посадити на новий потужний комбайн молодого водія. А Флоря, сам тоді ще комсомолець, захищав кандидатуру Миколи.

Він не дуже претендував на нову машину. Он Морозов мало не двадцять жнив за кермом, кому ж іще довірять? Але, дізнавшись про ці суперечки, про те, як голова зневажливо говорив про його молоді роки, просто-таки запалився бажанням сісти за кермо «Колоса».

Тож коли йому, Миколі Попадюку, все ж влучили ключі від новенького СК-6, він без утоми, з тою ж злістю ураженого самолюбства вивчав усі особливості машини, вчився миттю знаходити несправності.

Потім послали до Ростова-на-Дону освоювати нові комбайни. Він охоче працював у складальному цеху «Ростсельмаша», складав «тіви», а потім дізнавався про відмінності тага-розки «Колосів».

Ні, тоді на жнивах йому не вдалося перемогти. А як хотілося, всі думки були про це. Знав про образ обиденого Морозова, який не сумнівався, що новий комбайн дасть йому, відчував, що й інші комбайнери не дуже схвально вибрав колгоспного керівництва. І все ж переконався, що його потужний і надійний «Колос» стане справді першим комбайном колгоспу. В собі ж він уже не сумнівався — знання були!

Тріумф прийшов. На жнивах 1974 року він намолотив понад 10 тисяч центнерів зерна і зайняв перше місце в соціалістичному змаганні комбайнерів колгоспу «Україна».

Отже, його жнива наближаються до кінця. Морозов завіз сесю «Ниву» (отримав усе ж торік) на залізничну платформу і поїхав. Аж у Курську область, на допомогу. А він тут дозволяє на незручних ділянках. Ясно, що суперника вже не наздогнати. Якби ще поле велике, простір... Для його потужного комбайна площі потрібні привільні і врожайні. Може б, і вдалося зблизитись із Миколою Григоровичем. А так... Що ж, комусь і на останніх жнивах урожай збирати треба.

З колегою Морозовим вони ще поміряються силами. Восени. Жнива не кічаються сьогодні!

М. БІДЕНКО.

Радгосп «Україна»
Маловисківського району.

ОСТАННЯ НИВА

ТРУДІВНИКИ
ЖНИВ

вати самому. Був би помічник, поспав би його вперед, щоб розкидав уздовж загінки купи ячменю, та Василіа викликали сьогодні у військ. комат.

«Либонь, уперше, братимуть на облік», — подумав, усміхаючись про себе, комбайнер. Згадав, як цей учорашній восьмикласник старанно приховував своє хвилювання, повідомляючи про повістку. «Читав на папірці «наказую з'явитись» і вже уявляв себе солдатом Василем Барнасом, безстрашним та бравим, словом, справжнім мужчиною», — ще раз усміхнувся Микола Попадюк і вже веселіше взявся до роботи. Очистив забиті соломом пальці підбирача, спробував прокрутити барабан. Але тей не рухався навіть від його дужих зусиль. І тільки лопом удалось прокрутити механізм.

Комбайнер зібрав інструменти, піднявся в кабіну і запустив агрегат. Усе нормально. Перед тим як знову рушити, оглядіся.

Безмежне поле відкривалося йому з висоти комбайна. Збіжжя зібрано майже скрізь, лише кілька десятків валків іще лежали на цій ниві. Та ще он посіду на сусідньому полі рухається комбайн. То «Нива» Володимира Олексійовича Граждана, його вогненного побратима...

Це було на тершніх жнивах. Разом з Гражданим водили вони свої комбайни полем, котре неначе пашило під жарким сонцем. Микола уважно придивлявся до хедера, контролюючи, як лягає хліб у валки. І раптом помітив якусь зміну у звичній картині жнивного лану. Равучко підвів голову. Так і є. В сірому стовпі куряви, що стояла над агрегатом Граждана, позмилюсь білі клубки. «Пожежа!» — промайнула тривожна думка. А рука вже автоматично вмикала третю, підвищену швидкість. Він швидко вів свій «Колос» до комбайна Володимира Олексійовича, та йому здавалося, що ста п'ятдесят кінських сил двигуна вистачає лише на те, щоб ледве-ледве прокручувати колеса.

Тракторист готовий був щомиті прокласти борозну, щоб урятувати хліб від вогню. Уже потім, заспокоївшись, вони розбирались у причинах пожежі. Виявляється, солома затлілася від тертя неправильно відрегульованих сегментів жатки. Іскри потрапили в барабач, де їх роздуло в полум'я. Вогонь бурхав усередині комбайнового черева, а могло б... Ім усім стало моторошно від думки, що б сталося, якби червоний півень вилетів на широкі простори стиглих хлібів...

Микола Попадюк завіз комбайн у загінку і погнав до гарнізону, де на блакитному тлі колоски пшениці зливались в одну золоту лінію.

Це було, очевидно, останнє його поле в цьому році. Може, десь іще й залишилися клони, та назаряд Зранку був на току, бачив: барометр (дотепно придумано: на шкалі з поділками — скляна трубка, в котру щодня підсипають певну кількість зерна) показував, що план продажу хліба державі виконали. Інший би радів: кічкається жнива — двадцять днів нелегкої праці від зорі до зорі, нервового очікування погожої днини, гонити за намолотом, а він — ні. Зрештою, ці двадцять днів — апофеоз року роботи біля комбайна, та й не тільки біля нього. А триагои про запасні частини, котрі до «Колоса» ще дефіцит? А виступи на комсомольських зборах, котрі переходили в суперечку з постачальниками? Він не дарма боявся: ледве встиг підготувати комбайн, закінчив перед самісінькими жнивами...

То чи варто радіти, що жнива закінчуються? А втім, була й ще одна причина поганого настрою. Очевидно, він і цього року не буде переможцем. Минулого року зайняв друге місце у змаганні, цього — теж. Ніхто не наздогнати Миколу Григоровича Морозова!

Микола Попадюк знає, що в радгоспі їх обох називають асами. Справді, комбайни у них зупиняю-

ться рідше, ніж у інших, намолоти — завжди більші. А йому мало бути одним із двох кращих. Хочеться завжди бути лідером. Фінішного року він одного дня вивантажив з бункера 519 центнерів зерна — Морозов — 663, він молотив більше — Морозов ще більше. І тільки одного разу, 26 липня, залишив суперника далеко позаду, намолотивши з 31 гектара поля 859 центнерів зерна. Морозов того дня взяв 486 центнерів з 20 гектарів. На ранок Володя Завірюха, комсомольський секретар, привіз герехідний вимпел. Завжди б так!

У нього є причини прагнути бути найпершим...

Було це років чотири тому, ще до реорганізації колгоспу в радгосп. Пройшла чутка, що в господарство приходить новенький «Колос». Кому? Хто отримає машину? Це не давало спокою нікому з комбайнерів. А до Миколи Попадюка долинув відгомін палких суперечок між головою колгоспу Віктором Федоровичем Пухирем і головним інженером Володимиром Флорен. Голова був категорично проти того, щоб посадити на новий потужний комбайн молодого водія. А Флоря, сам тоді ще комсомолець, захищав кандидатуру Миколи.

Він не дуже претендував на нову машину. Он Морозов мало не двадцять жнив за кермом, кому ж іще довірять? Але, дізнавшись про ці суперечки, про те, як голова зневажливо говорив про його молоді роки, просто-таки запалився бажанням сісти за кермо «Колоса».

Тож коли йому, Миколі Попадюку, все ж влучили ключі від новенького СК-6, він без утоми, з тою ж злістю ураженого самолюбства вивчав усі особливості машини, вчився миттю знаходити несправності.

Потім послали до Ростова-на-Дону освоювати нові комбайни. Він охоче працював у складальному цеху «Ростсельмаша», складав «тіви», а потім дізнавався про відмінності тага-розки «Колосів».

Ні, тоді на жнивах йому не вдалося перемогти. А як хотілося, всі думки були про це. Знав про образ обиденого Морозова, який не сумнівався, що новий комбайн дасть йому, відчував, що й інші комбайнери не дуже схвально вибрав колгоспного керівництва. І все ж переконався, що його потужний і надійний «Колос» стане справді першим комбайном колгоспу. В собі ж він уже не сумнівався — знання були!

Тріумф прийшов. На жнивах 1974 року він намолотив понад 10 тисяч центнерів зерна і зайняв перше місце в соціалістичному змаганні комбайнерів колгоспу «Україна».

Отже, його жнива наближаються до кінця. Морозов завіз сесю «Ниву» (отримав усе ж торік) на залізничну платформу і поїхав. Аж у Курську область, на допомогу. А він тут дозволяє на незручних ділянках. Ясно, що суперника вже не наздогнати. Якби ще поле велике, простір... Для його потужного комбайна площі потрібні привільні і врожайні. Може б, і вдалося зблизитись із Миколою Григоровичем. А так... Що ж, комусь і на останніх жнивах урожай збирати треба.

З колегою Морозовим вони ще поміряються силами. Восени. Жнива не кічаються сьогодні!

М. БІДЕНКО.

Радгосп «Україна»
Маловисківського району.

ЗА ПАРТАМИ — РОБІТНИКИ

У СВІТЛОВІДСЬКУ, як ніде, видно характерну рису сьогоденної вечірньої школи: вона значно помолодішала. Все менше серед старшого покоління лишається людей, які не встигли завершити освіти. Все більше юнаків і дівчат поєднують роботу з навчанням.

У молоде місто (а середній вік світловодця — 30) їдуть звідусіль. І якщо вирішують зостатися тут навзажди, то неодмінно постають перед потребою поглиблення знань. Бо ж на більшості підприємств Світловодська можна працювати, тільки маючи атестат про середню освіту. До того ж, і визнаючи переможців соціалістичного змагання, там неодмінно враховують успіхи молодого робітника в навчанні.

Здавалося б, за таких умов життя вечірньої постійно в центрі уваги комітетів комсомолу. Особливо зараз, коли школа набирає новий контингент учнів, готуючись до першого вересня. Однак...

Розмовляємо з Анею Юр'євою, секретарем комсомольської організації міськзмішторгу. В організації — двісті комсомольців. Шестеро цього року одержали атестати, п'ятнадцятеро продовжують навчатися. Конкретна, ділова увага до них? Напрямки навчального року заслухали звіт заступника секрета-

ТРІЙКА В АТЕСТАТІ. ЧИЯ ТУРБОТА?

ря саме з цього питання. Тоді ж трьом випускникам вечірньої, котрі успішно закінчили навчання, вручили цінні подарунки. Індивідуальні звіти? Не практикували.

— А ми на комсомольських зборах даємо виробничі путівки на навчання, — повідомила секретар комітету комсомолу заводу «Пластик» Галина Іванова.

Хороші форми роботи. Але ж чи досить цього, аби вечірня школа стояла в ряду першочергових справ? Рейди-перевірки успішності і навчання учнів, співдружність з учительськими колективами, зацікавленість роботою посадовців комсомольських організацій вечірньої — все це вимагає набагато серйознішої уваги від названих комітетів комсомолу. Мені довелося побувати у двох вечірніх та одній заочній школах міста, і всюди педагоги нарікали на те, що молодіжні активісти слабо їм допомагають. На комітети комсомолу багатьох підприємств і організацій ще не можна покластися, як на надійних помічників у комуністичному вихованні юнаків і дівчат. Приємний виняток становлять хіба що міськпобуткомбінат, завод чистих металів, твердих сплавів, об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія» та ще дватри підприємства. А решта?

— Як учитися — особиста справа самих учнів, — почули ми від одного з комсомольських секретарів Світловодська. — Про це не варто навіть говорити.

Дивна логіка. Можливо, нею керуються і в міській комсомолу? Адже чіткого контролю за навчанням виробничників так і не налагоджено. Жодного разу не снітали суворо з тих комсомольських активістів, які заподбали цю роботу, а досвіду кращих не узгалянили і не поширили. Не сягає сюди проміння «Комсомольського прожектора». Навіть збір інформації про те, хто і де з працюючої молоді вчиться чи збирається вчитися, для міськкому не легко.

У вечірній школі № 3 ми разом з її директором Галиною Іванівною Черединою переглянули звіт про підсумки навчання одного з випускних класів. Четвірки і п'ятірки попадалися як щасливий виняток, головний же масив — трійки, які ще невідомо куди тяжіють — угору чи вниз за шкалою оцінок. Що й казати, ставлення учнів до навчання — важлива проблема у вечірніх школах міста. Але її розв'язання цікавлять поки що одні педагоги. У комсомольців-активістів, очевидно, знайшлися справи важливіші. Невже так буде й цього року?

Нині у працівників вечірніх і заочних шкіл — важлива пора. Закінчується набір учнів. Звіряються списки, одержані у відділах кадрів підприємств, доповнюються дані, взяті під час квартирних обходів, ведеться робота із заявами. Але серед усіх цих документів рідко попадаються направлення комсомольського комітету. У міськкомі мені показали комсомольську путівку на навчання. Як зразок. Жаль тільки, що ці путівки директори світловодських шкіл побачили, теж як зразок, лише на обласних курсах підвищення кваліфікації. А ця форма роботи могла б значно допомогти педагогам. Адже, відчувуючи за плечима увагу колективу, турботу товаришів, молоді робітники краще працюють і вчать.

В останні роки вечірня й заочна школи розвиваються по шляху омолодження. Це ставить відповідальні завдання перед комітетами комсомолу. На часі — нові форми роботи. І світловодцям є над чим подумати напередодні першого вересня. Лозунг «Навчання — особиста справа кожного» не витримує критики.

Т. ЛЮДНА,
спецкор «Молодого комунара».

м. Світловодськ.

СПОСІБ ЖИТТЯ— РАДЯНСЬКИЙ: ЙОГО ХАРАКТЕРНІ РИСИ

—2—

ЯКІСНО новий зміст життя радянських людей виявляється насамперед у сфері праці. Соціалістичний лад, система наших суспільних відносин, комуністичне виховання трудящих формують і утверджують нове ставлення людей до праці — як до громадського обов'язку і як до найпершої життєвої потреби. Соціалістичний спосіб життя починається саме із загального визнання суспільної ролі праці, коли люди, за словами В. І. Леніна, працюють з усвідомлення необхідності працювати на загальну користь.

Важливою рисою нашого способу життя є колективізм, співробітність людей у їхній різноманітній діяльності, гармонійне поєднання у них особистих, колективних і громадських інтересів, почуття господаря своєї країни і своєї долі. Таким господарем стає той, хто працює, хто зацікавлений у розвитку виробничої діяльності на своєму підприємстві, убуває за стан справ у державі в цілому.

Наша радянська дійсність дає багато прикладів виконання трудящими різних галузей народного господарства свого громадського обов'язку (суспільна праця, перехід передових працівників у відстаючу бригаду або зміну, наставництво). Саме така праця людей, що об'єднані єдиними цілями, інтересами, ідеалами, що підтримують одне одного, допомагають одне одному, і породжує колектив у соціалістичному розумінні цього слова. Прикладів вияву колективізму радянських людей можна навести багато. Візьмемо комсомольсько-молодіжні колективи північної області. Їх близько 800. Це велика сила на підприємствах, у колективах, у радгоспах, у сільськогосподарських організаціях. Ось, наприклад, ланка по вирощуванню кукурудзи колгоспу імені Леніна Ногосархангельського району, яку очолює Валентина Єфременко. Ланку створили 1973 року, коли в області почався рух кукурудзоводства за одержання 100 центнерів врожаю з кожного гектара. За ланкою закріпили землю, і часи її — молоді комуністи і комсомольці — зуміли довести, на що здатна наша земля, коли у неї є добрий, зацікавлений господар. Тіпер мелоді механізатори одержують найвищий в області врожай кукурудзи — по 100—105 центнерів з гектара. Члени ланки вчаться, підвищують свій професійний і загальноосвітній рівень, піднімають трудову діяльність у активну участь у громадському житті. Ланка Валентини Єфременко — член комітету комсомолу колгоспу, член райкому та обкому ЛКСМУ. Іван Томак і Георгій Ковит — депутати сільської Ради депутатів трудящих. Майже всі молоді механізатори мають постійні комсомольські доручення. Хлопці і дівчата ланки разом не тільки в праці, а й у відпочинку, в радісті і в біді. Яка робота — така й шана і людей, і комсомолу, і державі. Всі члени ланки мають адміністративний й комсомольські заохочення, а сама ланка — лауреат премії Ленінського комсомолу, нагороджена орденом «Знак Пошани».

Подібна можна розповісти і про комсомольсько-молодіжну тракторну бригаду колгоспу імені Коліна Олександрів-

ського району, яку очолює молодий комуніст кавалер ордена Трудового Червоного Прапора Віктор Галушка, комсомольсько-молодіжну тракторну бригаду колгоспу «Зоря комунізму», яку очолює Василь Іванович Мотерний, Герой Соціалістичної Праці, лауреат премії Ленінського комсомолу, та інші колективи.

ЯСКРАВНИМ виявом радянського колективізму є рух наставництва. Новатори виробництва, що мають великий професійний і життєвий досвід, наслідують приклад ленинградських наставників-викователів — беруть шефство над молодими працівниками, подають їм постійну допомогу в оволодінні передовими методами виробництва, у підвищенні кваліфікації, стежать за їхнім навчанням і відпочинком, іншими словами — вчать молоді жити і працювати соціалістично. Нині лише в нашій області цю благородну місію виконують близько 3 тисяч ветеранів і передовиків праці. Серед них: М. М. Лавренко — бригадир бригади слюсарів-монтажників цеху металоконструкцій Олександрійського електромеханічного заводу, О. О. Кошурко — слюсар-складальник заводу «Червона зірка», Герой Соціалістичної Праці. Велику роботу по вихованню гідної зміни колгоспного селянства на славних трудових традиціях виконує Олександр Васильович Гіталов — знатний хлібороб країни, двічі Герой Соціалістичної Праці — в колгоспі імені XX з'їзду КПРС Новоукраїнського району.

ХАРАКТЕРНОЮ рисою соціалістичного способу життя є соціально-політична активність людей, революційно-перетворюючий, ініціативний характер усієї життєдіяльності — і трудової, і позатрудової сфери. Активно зацікавлене ставлення людей до справ суспільства і держави, свого колективу виявляється в соціалістичному змаганні, в русі за комуністичне ставлення до праці, в участі в управлінні справами колективу, всього суспільства і держави. Яскравим виявом соціальної активності людей є соціалістичне змагання, патріотичні починання трудящих, втілюючи в життя рішення XXV з'їзду КПРС, спрямовують свої зусилля на пошуки нових резервів, підвищення продуктивності суспільної праці, поліпшення виробництва, підвищення якості продукції. Передові колективи країни виступають з ініціативними починаннями, закликають трудящих сконцентрувати всі зусилля на виконанні найважливіших завдань десятилітньої п'ятирічки. Вірний помічник партії в цій справі — радянська молодь, комсомол. Так, наприклад, Кіровоградський обком комсомолу розробив умови соціалістичного змагання на кожний рік і п'ятирічку в цілому всі комсомольсько-молодіжні колективи області взяли соціалістичні зобов'язання на 1976 рік, дія яких характерні не тільки високі цифрові показ-

ники, а й висока ідейна спрямованість. Молодіжні колективи працюють під девізами: «П'ятиріччя якості — комсомольську гарантію», «Високоєфективному використанню сільськогосподарської техніки і подовженню строку її служби — комсомольську турботу». Комсомольсько-молодіжні тракторні бригади борються за перехідний приз імені двічі Героя Соціалістичної Праці О. В. Гіталова, комсомольсько-молодіжні механізовані ланки по вирощуванню цукрових буряків — за приз імені Героя Соціалістичної Праці П. Громітчук, молоді комбайнери — за приз «Золотий колос», комсомольсько-молодіжні ланки по вирощуванню кукурудзи на зерно — за приз «Золотий качан», молоді доярки — за приз «Перший чотиритисячний Кіровоградський».

ВНСОКА соціально-політична активність радянських людей виявляється не тільки у сфері матеріального виробництва, а й в інших сферах суспільного життя. В нашій країні здійснюється заповітна мрія В. І. Леніна, щоб усі трудящі поступово залучалися до справ управління державою, суспільством. У нашій країні, з часу прийняття Конституції СРСР школу управління державою в Радах пройшло понад 22 мільйони чоловік, причому, крім депутатів, у Радах постійно працюють 25 мільйонів активістів. Практично в управлінні державою бере участь кожен четвертий громадянин країни. Рад, Нині лише у промисловості біля 15 мільйонів робітників беруть активну участь у діяльності фабрично-заводських профспілкових комітетів, а 6 мільйонів увійшли до складу постійно діючих виробничих нарад. Активну участь в управлінні державою бере наша молодь. Так, до місцевих Рад депутатів трудящих обрано понад 618 тисяч (28,2 процента від усієї кількості депутатів) молодих людей віком до 30 років. Молодь становить 15,7 процента депутатів Верховних Рад союзних республік і 18,4 процента — Верховної Ради Союзу РСР.

Характерною рисою радянського способу життя є рівність людей праці, товариство, взаємодопомога, співробітництво, дружба між людьми різних класів соціальних груп, націй і народностей. Керівну роль у радянському суспільстві відіграє робітничий клас, як найбільш організований, ідейно згуртований, дисциплінований клас суспільства. Але армія соціалізму така, що перетворює й селянство, надає йому небачених у минулому організованості і згуртованості, об'єднує його в єдиний соціалістичний клас, що разом з робітничим класом будує комуністичне суспільство, у своєму способі життя створює найкращі загальні риси соціалістичного способу життя. В умовах розвинутого соціалізму союз робітничого класу і колгоспного селянства перетворюється в міцну дружбу між ними. Ці класи поступово зближуються умовами праці, побуту, рівнем духовної культури. Місто, як більш розвинуте в індустріальному й культурному відношенні, бере шефство над селом. Наприклад, у соціалістичних зобов'язаннях трудящих міста Кіровограда на 1976 рік передбачено надавати допомогу селам у будівництві двох приміщень і теплиць, перевезти на поля 30 тисяч тонн органічних і мінеральних добрив, підірвати на полях колгоспів і радгоспів не менш як 95 тисяч людино-днів, кімнат обробити 10 тисяч гектарів ґрунту. Велику допомогу селам надають міська молодь, студенти. Нині в області працюють десятки студентських будівельних загонів, а в разі потреби під час збирання врожаю восени тисячі студентів виїжджають на село.

Н. ЯМКО,

кандидат філософських наук, старший викладач кафедри філософії і наукового комунізму Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування.

(Закінчення буде).

Продовження. Початок у газеті за 7 серпня.

ЩАСЛИВЕ ДИТИНСТВО

„У КОСМОС“, „У ЛІС“, „ДО БАБУСІ...“

Після благодатного дощу визирнуло чисте, наче вміте дівчатко, сонечко. Щобетали пташки, дерева і квіти тяглися до сонця, немов гукали: «А йди-но сюди! Погрієш, повеселишся разом з нами. Освіти цей чарівний куточок, і ти побачиш своїм всевидющим оком, скільки дітвори зібралася, скільки тут радості, сміху, веселощів».

Куточок дітям подарували дорослі. Гойдалки, човники, ракети, автомобілі — все зроблено для них. Радійте, що над вами чисте небо, що поруч тато і мама, а все потоплає у квітах міського парку, що в Новоукраїні.

Неспокійний старший «Атракціону», комуніст С. П. Харута, все придивляється, щось удосконалює. Згадує, мабуть, своє нелегке дитинство і радіє щастю дитинки. А ось В. Л. Поповкіна розсадило малює дитячого садка. Кого на машину чи мопед, а кого на ракету. Мить — і закружляють дитячі голівки, зближали щасливі оченята.

— Куди їдемо? — сміючись, питаємо.
— У космос!
— У ліс!

ЗА ЗРАЗКОВЕ МІСТО

І ЗАГОВОРILI КВІТИ...

Що ви знаєте про квіти? Що вони ніжні, ранками сяють діамантовою россою, гублять восени в зазурі пелюстки, обіцяють закоханим нову зустріч? А чи знаєте ви, що квіти можуть розповідати про творчий злет наших буднів, щасливе сьогодення та омріяне віками майбуття, що бувають квіти ще урочисто-піднесеними, обвинувально-гнівними...

Чимало кіровоградців переконалися в цьому, побувавши на виставці квітів, організованій в суботу і неділю в парку імені В. І. Леніна.

Виставка, в якій узяли участь 107 підприємств, організацій, учбових закладів міста, зустріла кожного різнобарвною квіткою, ледь відчутним запахом троянд, гвоздик, флоксів.

„Мікі“ дружить з дельфінами

У Батумському дельфінарії з'явився новосел — півгвіз «Мікі». Попервах дельфіни поставились до нього насторожено, підганяли його від жаху, але потім звикли. Та й міцний дубовий незграбний гордія примусив себе поважити.

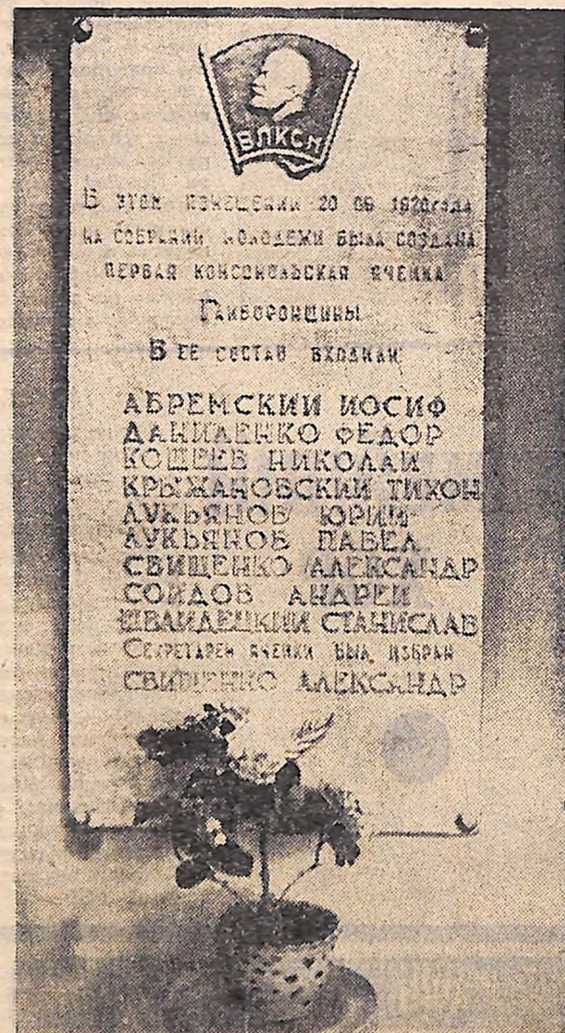
Дарунок грузинських рибалок, доставлений з південних промислів, прижився в дельфінарії, встановивши з господарями приязні відносини.

УСІМ ГРИБАМ ГРИБ

Незвичайний експонат з'явився у виставочному залі Вінницького обласного філіалу республіканського товариства охорони природи. Це — грибок, висота якого 25 сантиметрів, діаметр — 35 сантиметрів, а вага — понад два з половиною кілограми. Цікава деталь: на поверхні «лісового велетня» понад 300 мініатюрних грибків — «кучерики». Знайшов його в урочищі «Дубина» житель Вінниці І. Ф. Каміньський.

(ТАРС — РАТАУ).

Обмін комсомольських документів

Перший комсомольський осередок у Гайворонському районі було створено 50 років тому на тепловопосередньому заводі. Під час обміну комсомольських документів спілчанці підприємства й складального цеху встановили пам'ятку дошки, на якій викарбувано імена членів першого в районі осередку.

Фото В. СЕМНОРІЯ.

УВАГА, ДОСВІД!

ДІТИ І БАТЬКИ
НА ШКІЛЬНОМУ
СТАДІОНІСпортивне
виховання
латвійських
школярів

Одного разу вчителька фізкультури 52-ї середньої школи міста Риги Лариса Єфімова слухала лекцію доцента Латвійського інституту фізкультури Адольфа Грасіса про участь батьків у фізичному вихованні своїх дітей. Лекція вдалася їй дуже актуальною. Вчителька попросила доцента Грасіса прочитати лекцію для батьків учнів молодших класів її школи, а також провести кілька практичних занять. Адольф Грасіс згодився.

Так було покладено початок добрій і потрібній справі. Але спершу деякі батьки сумнівалися: чи зможуть вони зацікавити свою дитину? Аж не кожному довелося раніше займатися спортом, а тут вимагалось, по суті, освоїти основи тренерської роботи.

На друге практичне заняття зібрався далеко не всі, хто був на першому. Довелося членам батьківського комітету поговорити з деякими татами і мамами. Їх старалися переконати в тому, що особиста участь батьків у фізичному вихованні має кінцевої потреби, що ніякі посилання на зайнятість неслухняні, якщо вони хочуть бачити своїх дітей міцними і здоровими. А втім, більшість батьків правильно оцінила користь початку справи. Під керівництвом учителів фізкультури, а також доцента Грасіса, який узяв шефство над

школою, бухгалтер заводу ВЕФ (Державний електротехнічний завод) Юрій Петров, екскаваторник іляхово-будівельного управління Валентин Саліма, науковий співробітник інституту «Мікроприлад» Дайніс Абеле та багато інших батьків учнів незабаром показали себе справжніми ентузіастами.

Перші ж ігри-змагання, що відбулися в шкільному спортзалі, остаточно розвіяли всі упередження.

Тепер заняття батьків, котрі досягають основи тренерської роботи, проводяться в школі регулярно один-два рази на місяць.

Восени минулого року відділ народної освіти виконкому Ризької міської Ради депутатів трудящих розповсюдив розроблені Адольфом Грасісом методичні посібники для батьків-тренерів серед усіх шкіл міста Риги і деяких інших міст Латвії. І тепер, майже через рік групи громадських тренерів з батьків активно проводять заняття більш як у 20 школах.

Директорії шкіл, учителі фізкультури, використовуючи методичні розробки доцента Грасіса, не копіюють сліпо досвіду інших, а вдосконалюють методику занять. Так, у більшості шкіл до занять із фізкультури

залучають і батьків, у яких діти вчаться в більш старших класах, аж до шостого. І якщо у 52-й школі не проводять змагань з метою визначення переможців та призерів, то в інших школах, навпаки, такі змагання — на першість класу, на першість школи — стають справжніми спортивними святами.

Кращі команди шкіл беруть участь у змаганнях, що проводяться в масштабі всієї республіки під девізом «Сміливі і спритні». Фінал змагань, присвячений закінченню навчального року в школах, відбувся в травні цього року. Вже зранку до Ризької середньої школи № 69, де проводилися змагання і змагання Ризька телестудія вела пряму трансляцію в ефір, почали з'їжджатися автобуси, переповнені учасниками та уболівальниками. Багатьма гостями дітей були заслужені майстри спорту СРСР, чемпіони Олімпійських ігор Яніс Лусіс і Ельвіра Озоліне.

Школи — переможниці районних змагань виставили команду, до якої входили 12 чоловік: від кожного класу (з другого по шостий) по одному хлопчику та одній дівчинці і двоє батьків або вчителів. До програми змагань увходили: естафета з баскетбольним м'ячем, перетягування каната, штрафні кидки по баскетбольному кільцю, кеглі, ведення величезної гумової камери від тракторного колеса між перешкодами та інше — всього 17 веселих і захоплюючих вправ.

У результаті переможцями фінальних змагань стали учні та батьки з команди середньої школи № 4 міста-курорту Юрмалі. Всі учасники фінальних змагань стали володарями пам'ятних призів: хлопчики одержали футбольні м'ячі, а дівчатка комплекти для гри в бадмінтон. Дістали заохочення тата і мама, а також учителі, котрі готували дітей до змагань і брали в них участь.

Б. ПОПОВ.
(АПН).

Кременчудьке
середня
професійно-
технічне
училище № 2ОГОЛОШУЄ
НАБІР УЧНІВ

НА 1976—1977
НАВЧАЛЬНИЙ РІК

для підготовки кваліфікованих робітників таких спеціальностей:

монтажник конструкцій, маляр, столяр, муляр, маляр-штукатур, штукатур-лицювальник, плитковик, столяр-теплар, арматурник - електрозварник.

До училища приймають юнаків віком 15—17 років і дівчат до 20 років, які закінчили 8—10 класів, а також звільнених у запас із лав Радянської Армії.

У закладі молоді має можливість набуття одночасно спеціальності і середньої освіти.

Учні, які протягом 3-х років навчаються на базі восьмирічки, набувають спеціальностей: монтажника конструкцій, маляра, столяра, арматурника - електрозварника, штукатур-лицювальника-плитковика, після закінчення за цим фахом училища одержать диплом про присвоєння спеціальності і про середню освіту.

Училище також набирає учнів на базі 8, 9, 10 класів на спеціальності зі строком навчання: маляр-штукатур, столяр-теплар, муляр і маляр — 1 рік, паркетник — 1 рік.

Усі учні, незалежно від строку навчання, перебувають на державному забезпеченні (триразове харчування, обмундировання та гуртожиток).

Під час виробничого навчання учні одержують горшкову винагороду в розмірі 33 проценти від суми вартості виконаної роботи.

Училище знаходиться в центрі міста, розташоване в добре обладнаному триповерховому приміщенні зі спортивним та актовим залами, в закладі працюють гуртки художньої самодіяльності, різні спортивні секції.

Для вступу слід подати заяву, свідоцтво про освіту, свідоцтво про народження або паспорт, довідку з місця проживання із зазначенням складу сім'ї, характеристику зі школи, три фотокартки розміром 3x4 см, медичну довідку (форма № 286).

Юнаки і дівчата!

Набувайте професії будівельника — найпочеснішої професії!

Адреса училища: місто Кременчук, Полтавської області, вул. Першотравнева, 12.

ДИРЕКЦІЯ.

СТАРТИ В ДЕНЬ
СВЯТА

Фізкультурники і спортсмени Кіровоградщини відзначили своє свято — Всесоюзний день фізкультурника — масовими змаганнями, в основі яких були нормативи нового комплексу ГПО.

На стадіонах і спортивних майданчиках обласного центру іспит тримали легкоатлети, багатоборці ГПО, гандболісти, волейболісти, юні футболісти. Водні станції було надано в розпорядження плавців і гребців на каное та байдарках. Центральною подією дня були змагання з легкої атлетики на першість обласної ради спортивного товариства «Авангард» серед колективів фізкультури. Найсильнішою виявилася команда Кіровоградського заводу друкарських машинок. Друге й третє місця дісталися теж кировоградцям — підприємствам тресту «Кіровоградськбуд» і швейної фабрики.

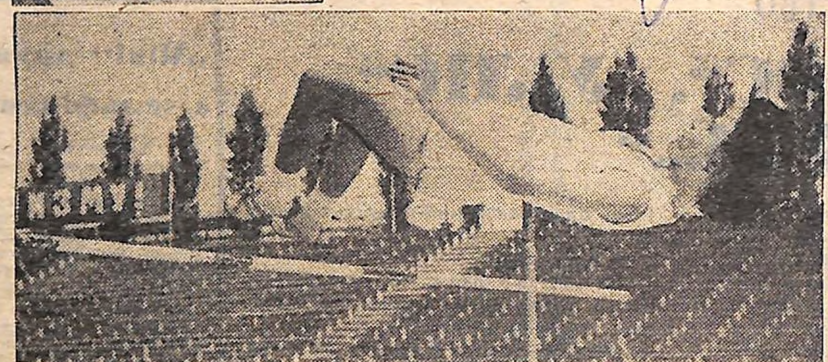
Було розіграно й міжвідомчу першість області з легкої атлетики. Перемогли авангардівці, залишивши позаду себе сільських спортсменів з «Колоса» та залізничників Знам'янки, які виступали під прапором «Локомотива».

На спортивні майданчики жеків вийшли юні футболісти піонерських таборів та команди, створені за місцем проживання дітей. Призові місця вибороли любители шкіряного м'яча з піонерських таборів «Дружба», «Алые паруса» та імені Гагаріна.

Юні гандболісти спортклубу «Зірка» не знали собі рівних у змаганнях з ручного м'яча.

ТАК ПРОПІШОВ ДЕНЬ
ФІЗКУЛЬТУРНИКА НА
СТАДІОНІ «ЗІРКА».
Фото М. ТЕРНАЕСЬКОГО.

СІМЕЙНИЙ
ХОР

АНКЕТА:

Рік народження — 1951-й.
Місце народження — с.мт Олександрівка Кіровоградської області.

Особливі прикмети — народний.

Так, хор Олександрівського районного Будинку культури, підвалявши якого закладав ентузіазм самодіяльного мистецтва Віталій Романович Бідненко, має чудовий послужний список. Народний хор (нині ним керує В. М. Савустяненко) — лауреат кількох республіканських фестивалів, учасник Декади української літератури і мистецтва в Москві, він виступив у телефестивалі «Народні таланти», за розвиток самодіяльного мистецтва відзначений Грамотою Президії Верховної Ради Української РСР...

У репертуарі хору — пісні про В. І. Леніна, Комуністичну партію, Радянський народ, перлини українського й російського пісенного фольклору. Інше за останні роки Олександрівські митці виступили більш як у 400 концертах, подарували 150 тисячам слухачів дзвінку радість спілкування з піснями. Є ще одна характерна риса цього самобутнього самодіяльного колективу: його, так би мовити, сімейність. У ньому багато років успішно виступають екскаваторник місцевого цукрозаводу Анатолій Тюхтій і його дружина Валентина — працівник районної музичної школи, художник районного Будинку культури Георгій Шеремет і його дружина Раїса, теж працівник Будинку культури, організатор позакласної роботи школи

№ 1 Катерина Завада і її чоловік Леонід — директор Будинку культури, дружина В. М. Савустяненка — керівник хору — Галина, яка працює в райвиконкомі, електрик цукрозаводу Т. О. Семичев і його дочка Валентина — викладач музичної школи, подружжя Ф. та І. Ткачків — учителі, сестри Фросина Халаїм і Меланія Корсун...

Дівчинка пісня «Сімейного хору» лунає над просторами незорої країни від Москви до Києва, над заміряними даллями Кіровоградщини, Черкащини, Полтавщини. Та, природно, самодіяльні митці — найчастіші гості в селах свого району.

В. КОСТЕНКО.

Т. в. о. редактора М. СЕМЕНЮК.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу піснів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить
у вівторок, четвер,
суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» —
орган Кіровоградського обкому
ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова
обласного управління у справах видавництва,
поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

ПОГОДА

Вдень 19 серпня по території області і місту Кіровограду передбачається мінлива хмарність, короткочасний дощ, гроза, можливий град. Вітер південно-західний, з перебором на західний, 8—10 метрів на секунду. Температура по області 17—22, по місту 19—21 градуси.